

List z Pošumaví

z Dobrše, Čkyně, Bohumilic, Vacova a Lštění
prosinec
A. D. 2010

z d a r m a

Vánoční přání P. Jana Janouška

Vážení přátelé, moji milí farníci, bratři a sestry!

Za nedlouho budeme prožívat Vánoce 2010. Slavnost narození našeho Spasitele, Pána Ježíše Krista. Proto Vám všem jménem duchovní správy a jménem svým z celého srdce přeji a zároveň v modlitbě vyprošuji milostiplné, pokojné a radostné svátky. Všechny Vás na dálku pozdravuji, zvláště děti a nemocné. Současně se na Vás těším při shledání v našich krásných kostelích.

Během roku se řiďte slovy žalmu: „*Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají spravedlivě. Vyplňuje přání těch, kdo se ho bojí, slyší, když volají o pomoc a zachrání je. Všechny, kdo ho milují, Hospodin ochraňuje, ale všechny svévolníky vyhlazuje. Z mých úst zazní chvála Hospodinu, jeho přesvatému jménu bude dobrořečit všechno tvorstvo navěky a navždy!* (Žalm 145, 18-21)

Srdečně Vám žehná P. Jan Janoušek, duchovní otec, administrátor farností Čkyně, Bohumilice, Lštění, Dobrš a Vacov.

Z Listu z Pošumaví, sepsaného na vánoce L.P.2001 P. Martinem F. Víchem

Byly by to divné svátky bez oslavy narození Páně, BEZ KRISTA, tak jak nám to minulé ateistické a totalitní režimy diktovaly a vnucovaly. Tato prázdná, bezmyšlenkovitá oslava „NIKOHO“ převládá v mnohých lidech dodnes. Neví proč a koho oslavují. V neodůvodněném chvatu a v předvánočním zmatku nemají si čas tuto otázku položit a zodpovědět! Je to tak, jako by někdo slavil naše narozeniny, o nás se nezmínil a nás nechtěl mít přítom. Nebo se radoval z dávného setkávání se s námi a nás vystrčil za dveře do studené tmy. Slavení vánoc má smysl jen v přítomnosti betlémského Dítěte a zároveň i Muže z Golgoty, protože už na betlémskou scénu Narození Páně padá stín kříže a nám zdůrazňuje, jak nás Bůh miluje a jak miluje každého člověka. To je veliký a skutečný důvod k vděčné a radostné oslavě vánoc!

Svět, do kterého přišel Ježíš je svět tvrdých a mocných a jejich předpisů a zájmů. Tak si to lze přečíst v Lukášově evangeliu. Tam se mluví o císaři Augustovi, o místodržiteli v Sýrii Quiriniovi. Jinde lze číst o krutém Herodovi. To je i náš svět, který nemá pochopení pro lidský úděl, pro ženu, která potřebuje klid, péči a pomoc. Pro narození dítěte není místo. Nenávisť a zášť nemá zájem o bezdomovce, hladové a nemocné odkázané na Charitu těch chápajících a pomáhajících. Do tohoto světa přichází Boží Syn jako veliký dar Otce nám lidem. Ježíš se tu ztotožnil s námi. Jeho srdce bude bít pro ty, kdo to mají v životě těžké. A to je tajemství vánoc: Bůh přišel mezi nás ve svém Synu, ne proto, že by z nebeského odstupu viděl jen mlhavě a nepřesně, ale proto, že my potřebujeme mít jistotu, že nám rozumí, že s námi drží, protože byl také v naší kůži. On je náš lidský bratr, který je nám tak nesmírně blízko svojí obšťastňující láskou. Je jedním z nás a přece je značně jiný. V čem se liší? On je originál člověka, podle kterého Bůh stvořil lidského tvora. Jenže my lidé jsme obraz Boží v sobě pošpinili a zdevastovali hříchem. Mezi námi a Kristem je rozdíl jako mezi krásným originálem a pokaženou a nánosem špíny znečištěnou kopií. On přišel právě proto, jak říká sv. Atanáš, abychom my mohli opravit své lidství podle jeho vzoru.

Ty pyšný a nevydařený človíčku! Toužíš po tom být dobrým, přitažlivým, skvělým člověkem? Potom se zadívej na Krista, poznávej Ho, uč se od něho, miluj Ho a On Ti pomůže stát se jiným, lepším člověkem.

Ty, který máš málo víry, nevěříš, že tomu tak je? Jen se podívej, co dokáží udělat vánoce s člověkem dobré vůle? Jakou mají sílu dát lidem v těchto několika hodinách ty zvláštní dary lásky, porozumění, pohody a vnitřního štěstí. Nevidíš tu úžasnou změnu v lidských srdcích?

Bez Krista nelze slavit opravdové vánoce. Bez Krista nelze být opravdovým křesťanem ani člověkem. Víš, co tvoří dobrou hudbu? Chvějící se struna nebo kov. Ale kov i struna potřebuje rezonanční skříň a akustický prostor. Staňme se, bratři a sestry tou rezonanční deskou a akustickým prostorem, jímž se rozezní radost a chvála z betlémské posvátné noci. Budme nositeli této radosti a štěstí všem, ke kterým se od betlémských jesliček vrátíme, nebo ke kterým půjdeme. Je třeba vánoční pohodu prodloužit nejen na pár svátečních dnů, ale nastálo. Nabízí se nám jiný lepší život. Bůh se dal lidem v tom malém Dítěti a přináší důkaz toho, že to s člověkem myslí vážně. Nyní je řada na člověku, zda se nechá obdarovat, zda Boží nabídku přijme a pochopí. Bohem nabídnutý dar žádá od člověka spolupráci. Jen tak se může Ježíš zviditelnit v našem lidském světě. Ke všem nám volá: „Pojď a následuj mě!“ A on kudy chodil, činil dobře. Snaž se o to i Ty!

Boží dobrota, o které mluví sv. Pavel v listě Titovi, přináší spásu, vede nás k rozváznému a spravedlivému životu v horlivosti konání dobrých skutků, k návratu a k upřímnému přátelství s Bohem, který tak bohatě obdařil člověka. Toto půlnoční Pavlovo kázání není nějakou pomíjivou vánoční reklamou, je to poselství od Boha, které chce otrást naším životem od základů, změnit celý svět, především tam, kde je pochopeno a přijato. Tak bychom byli jeho vlastním lidem horlivým v konáních dobrých skutků. Už tehdy dávno tato výzva vytrhla z dřimoty pastýře a přiměla jek okamžitému činu. Jak to bude o letošních vánocích s námi? Změní se náš svět alespoň trochu k lepšímu? Pán Bůh dává každému příležitost a čeká. Staňme se alespoň o vánocích malými dětmi. Protože nebudeme-li jako malé děti, nevejdeme do království Božího. Nechci, aby jste si odnesli nebo ukradli Ježíška z našich jesliček, jak se o tom dočtete v následující povídce, ale vzali si k srdci Jeho příklad skromnosti a opravdové lásky a dovedli být vděční i k malým dárkům, které dostaneme.

„Ve velké farnosti přišli na půlnoční mši veliké zástupy lidí a uviděli nový Betlém. To byla krása, zatajil se jim dech. Na modré obloze zářila kometa. V pozadí palmy a výstavné domy. Vpředu vysoké postavy pastýřů obličejem obrácených k jeskyni. I ovečky tam hleděly. Panna Maria a svatý Josef u jesliček, ve kterých spočíval novorozený Ježíš, milostné děťátko. Hlaholily zvony, líbezně zněly koledy, všechno skoro jako v nebi. Lidem se ani nechtělo jít domů. Na odpolední pobožnost se hrnuly proudy děti. Ukazovaly prstem, stoupaly na lavice, hlučely. Kněz je šel napomenout a slyšel výkřik: „Jesličky jsou prázdné, Ježíšek tam není. Někdo ho ukradl!“ Všichni zesmutněli. Betlém bez Ježíše je jako obličej bez očí. „Neviděli jste někoho, kdo ho odnášel?“ Dospělí, děti i kněz stáli smutně u nových krásných jesliček a v duchu si opakovali: Někdo Ježíška ukradl! Tu bouchla kostelní vrata a vstoupil ministrant Martínek. Vlasy zpocené, tváře rozpálené, oči mu jen zářily. Vysoko nad hlavou zvedá sošku Jezulátka. „Proč jsi ho sebral?“ ptal se kněz. „Velebný pane, já jsem Ježíškovi psal, že bych si přál na vánoce sáňky. Slíbil jsem mu, když je dostanu, že ho pětkrát svezu s kopce za kostelem. Sáňky jsem od Ježíška dostal. Tak jsem si ho v poledne vypůjčil a svezli jsme se.“ Odevzdal sošku knězi, a to se už usmívali všichni.

Nikdo neprožívá vánoce vroucněji než děti a lidé čistého srdce! Podaří se to i nám?

Ze života farnosti

■ *Vacovská farnost pořádá adventní sobotní koncerty v kostele sv. Mikuláše. Sobota 11.12. patří sbor dětí a mládeže ze Čkyně pod vedením sbormistra Fafejta, sobota 18.12. pak vimperskému Žest'ovému kvintetu.*

■ *Kulturní a okrašlovací spolek ve Čkyních organizuje opět 23.12.2010 od 18 hod. živý betlém.*

■ *V sobotu 27. listopadu se uskutečnil v Dobrší první adventní víkend se zpěvem gregoriánského sboru. Adventní liturgii sloužil spolu s administrátorem farnosti P. Janem Janouškem i P. Martin Brousil.*

■ *V neděli 7.prosince se ve Vacovské farnosti konala slavnostní pout'. Mši svatou v kostele sv. Mikuláše celebroidl P. MUDr.Mgr. Jiří Bůžek, novokněz brněnské diecéze s kořeny vacovskými (byl ve Vacově pokřtěn).*

■ *V neděli 28. listopadu se uskutečnilo slavnostního znovuvysvěcení kostela Proměnění Páně v Žihobci, který se v uplynulém roce podroboval rozsáhlé stavební rekonstrukci. Latinskou mši svatou při této příležitosti doprovázelo sdružení přátel gregoriánského chorálu – soubor Introitus, vedený Zbyňkem Šírem.*

■ *Mons. Jiří Pad'our, OFMCap., sídelní biskup českobudějovický, udělil 4.září 2010 jáhenské svěcení třem kandidátům kněžství. Jáhenské svěcení přijali z rukou otce biskupa Mgr. Vojtěch Vágai z farnosti Větrná, Mr. Mgr. Tomas Van Zavrel z farnosti Lomec a rovněž většinu farníků díky bohoslužbám slova již dobře známý Mgr. Jan Mikeš z farnosti Čkyně.*

■ *Životní jubilea:*

29.8.2010 oslavil jubileum 70 let P. MVDr. Mgr. Jan Janoušek, administrátor našich farností.

21.12.2010 oslavil jubileum 90 let Marie Rundová ze Zálesí, věrná farnice z Dobrše. Jmenovaným i všem dalším jubilantům přejeme hodně zdraví a Božího požehnání.

Sám sebe někdy nazývám „feldkurátem“.

V kontrastu k ideálům kněžství se někdy velice málo bere v potaz zcela konkrétní osobní život a motivace jednotlivých kněží. Proto se revue Salve ve svém aktuálním čísle věnovaném kněžství 2/10 rozhodla oslovit několik kněží a položit jim otázky zcela osobní: Kdo sehrál ve vašem rozhodování pro kněžství nejdůležitější roli jako vzor a čím? Je pro vás tento vzor stále nosný, nebo se časem proměnil? Jaká je dnes nejnosnější myšlenka vašeho života jako kněze? Přejímáme zde odpověď arcibiskupa Dominika Duky OP.

Svět mého dětství byl světem vojáků, cestovatelů a duchovních. Zjednodušeně řečeno: kněží a mnichů. Tajemstvím ale pro mě bylo: Co dělají lidé, když jdou do práce? Moje vášeň po objevování světa se však nevydávala za tajemstvím těch, kteří ráno odcházeli do zaměstnání a odpoledne se vraceli. Svůj život jsem chtěl vždy spojit s cestou do daleka a do neznáma. Musím podotknout, že jsem vyrůstal po II. světové válce. I mnozí vojáci se vraceli ze zahraničí domů až několik let po datu ukončení války. Pak znělo slovo domov z jejich úst docela jinak. Mluvili o daleké cizině, kde prožili velká dobrodružství. Jak se však do mého života dostaly duchovní postavy? Právě vojáci o nich vyprávěli s úctou, hovořili o jejich statečnosti. Víra byla vždy chápána jako hodnota, která překračuje hranice všedních dnů. A jak utíkaly roky po osvobození a do země se znovu vplížila nesvoboda, byli to vojáci a kněží, kteří zaplnili slovník mého dětství. Byli souzeni a odsuzováni. Při návštěvách ve věznicích jsme slyšeli o jejich osudu. Postava kněze dostávala konkrétní podobu uvězněného kaplana, katechety, vyhnaného pana faráře či biskupa vězněného v jeho rezidenci. Ve čtrnácti letech, kdy jsem slyšel promluvu o knězi, který chtěl opustit své povolání, zatoužil jsem jít cestou kněze, který je oporou, který se nebojí říkat pravdu, který svou sílu čerpá z jedinečného příkladu, kterým byl Pán Ježíš, jak nám o něm vyprávěla paní katechetka, jak nám o něm vyprávěli kaplani katecheté. Jako dítě jsem měl svou vlastní náboženskou zkušenost. Bůh v mém životě i v životě mé rodiny a přátel naší rodiny nebyl pouhý pojem, ale skutečnost toho, o kterého je možné opřít celý svůj život navzdory všem a všemu. Modlitba, to nebyla naučená slova, ale byly to často úzkostné prosby, ale i radostný dík. Vyrůstal jsem v biskupském městě, kde jsem od dětství vídal, jak se setkávaly vojenské uniformy s duchovním oděvem. Historické náměstí bylo obklopeno řetězem kasáren, ale také kněžským seminářem, rezidencemi kanovníků a biskupským úřadem.

Nemohu označit jednoho jediného kněze za modelovou postavu, které bych vděčil za své rozhodnutí. V období, kdy škola a politická propaganda označovaly církev jako instituci přihlouplých tmářů, vykořisťovatelů a bezcharakterních individualit, jsem byl konfrontován s postavami kněží, jejichž vzdělanost daleko přesahovala vzdělanost mých učitelů či středoškolských profesorů. Byli vždy oporou těm, kteří potřebovali pomoc, bylo možné se jim svěřit se svým trápením, nejenom ve stínu zpovědnice. Byl to předměstský farář, který vítal muže, většinou bývalé vojáky či politiky, kteří se vraceli z vězení a plnili prostor pod chrámovým kůrem. S nimi hovořil pod lipami po skončené bohoslužbě jako rovný s rovnými. Jeho postoj, jeho gesta a slova ukazovaly, že je s nimi na jedné lodi a oni mu z vděčnosti vyprávěli o podpoře, které se jim dostalo od vězněných kněží, s nimiž sdíleli léta v komunistických žalářích. Svou zbožnost a náboženský život nemohu oddělit od těchto zkušeností a skutečností. Když sám sebe někdy nazývám „feldkurátem“, pak nemyslím na vojenského kuráta Katze z Haškova románu, ale na vojenské kaplany II. světové války, kněze, kteří prošli těmi nejtvrďšími zkouškami poloviny 20. století. Na tomto pozadí jsem chápal Kristův spásný čin, jeho svobodné rozhodnutí přijmout kříž, jeho odvalu a statečnost, která vrcholí na Kalvárii. Na tomto pozadí jsem prožíval velikonoční triumf Kristova vítězství. Slovo „obět“ nebylo sloganem, ani se o ní nemluvilo. Byl to postoj věrnosti a opravdové lásky. Nikdo nedal větší příklad než on. A to byl pro mě vždy rozhodující moment pro rozhodnutí se pro něho.

Nikdy jsem neviděl kněžství v podobě úřadu, vznešených obřadů, úchvatných chrámových prostor. Přesto jsem pochopil, jak důležité je Kristovo kněžství a spoluúčast na něm.

Mám-li přesto jmenovat alespoň jednu z kněžských osobností, které mi pomohly v chápání kněžství, pak musím vyslovit jméno otce magistra Metoděje Habáně OP. Nebyla to slova, nebyly to pouze jeho přednášky, ale bylo to jeho životní prožívání kněžského povolání. Na závěr bych chtěl říct ještě jedno: Během 40 let kněžství mi byla dána milost prožít toto povolání, tento dar v různých rovinách a mohu poctivě vyznat, že nelituji a nikdy jsem ani na okamžik nelitovat, že jsem se stal Kristovým knězem.

Z KALENDÁŘE FARNOSTI

Bohoslužby v prosinci a lednu:

den	datum	Čkyně	Bohumilice	Lštění	Dobrš	Vacov
Štědrý den "Půlnoční"	PÁ 24.12.	24.00	*22.00	ne	ne	22.00
Slavnost Narození Páně Boží hod vánoční	SO 25.12.	08.30	10.00	11.30	16.30	*11.30
Svátek Sv. rodiny	NE 26.12.	08.00	09.30	*11.15	ne	11.30
Sv. Silvestr	PÁ 31.12.	17.00	15.30	ne	ne	ne
Nový rok občanský, Slavnost Matky Boží P.Marie	SO 1.1.	08.00	09.30	*11.15	16.30	11.30
Neděle 2.1.2011	NE 2.1.	08.00	9.30	11.15	ne	*11.30

* Bohoslužba slova

■ Bohoslužby v zimním čase do konce března 2010

Dobrš sobota 16.30 hod pravidelné mše sv. s nedělní platností.

Čkyně neděle 8.00 hod.

Bohumilice neděle 9.30 hod.

Lštění neděle 11.15 hod. (je-li ve Vacově mše, zde je bohoslužba slova)

Vacov: neděle 11.30 hod. (je-li ve Lštění mše, zde je bohoslužba slova)

Kontakty na administrátora ŘKF

P. MVDr. Mgr. Jan Janoušek - administrátor ŘKF Dobrš, Čkyně, Bohumilice, Vacov a Lštění u Vimpeka
Čkyně 51, 384 81, tel. 388 423 240, e-mail: p.jjanousek@seznam.cz

Zajímavé čtení – tip na vánoční dárek

„Nebe studánek (II.)“ - Ivana Řandová, Ondřej Fibich

Nedávno vyšly již druhý díl knihy se připojuje k dílu prvnímu z loňského roku. Chce toliko nabídnout ona vzácná setkání nad hladinou, v níž se obráží celé nebe. Studánky, tu a tam poztráčené v krajině jako roztržené korále, jsou něčím, co málokoho ponechá chladným. Kniha ukazuje jejich podobu současnou, ale dává nahlédnout do historie a pověstí, které se váží k místu jejich výskytu. Autoři se ale ve svém úsilí nezastaví ani před už zaniklými prameny a pátrají po místech jejich dávného výskytu, aby nám ze svého pátrání vydali počet.

Ukázka z prvního dílu: Byl to doslova biblický obraz, když lid utábořený u božích muk se studánkou poslouchal pod širým nebem kázání kněze. Zde se později udál mariánský zázrak, když jistá poutnice byla zbavena slepoty. První, co uviděla, byla postava Panny Marie. Význam této události stvrdili farníci stavbou kaple Panny Marie Lurdské v roce 1903. Modrá stuha pramene se dále vinula nehlédě na všechny lidské převraty a pošetilosti. Básníci farář chrobolský Josef Dichtl (1910-1986) vzpomíná poeticky:

Procesí sem kráčivala stinnou alejí, vůni lip vzpomínky dodnes zahřeji.

Posvátný pramen, místo dávné poutě, po letech lidé ještě vzpomenu tě.

Kamenná boží muka, kolem nichž muselo se jít, nesla obraz Matky Boží coby ochranu a štít.

Pod nimi ze země tryskal pramínek, každý z něho nabral vody vzpomínek.

Oční nemoci prý léčil, hojil rány, prosící tu Matka brala do ochrany.

Info a běžná cena: Váz., 107 str., 338 Kč - Vydáno: 2010

„Divadlo pro anděly“ - Tomáš Halík

V souboru 15 esejů autor dále rozvíjí svou filozofii dialogu víry a nevíry.

Jednou z inspirací jeho úvah byla výzva současného papeže Benedikta, aby ti, kteří nemohou přijmout Boha, se přesto snažili žít „jako kdyby Bůh byl“. Tomáš Halík se ptá, co vlastně rozlišuje život věřících a nevěřících a zda i věřící nemohou chápat víru jako hypotézu, kterou musí neustále ověřovat vlastním životem. Kniha vychází v roce, kdy autor získal významné evropské ocenění za „vynikající zásluhy o interpretaci našeho světa“, cenu Romano Guardiniho.

Info a běžná cena: Váz., 256 str., 259 Kč – vydalo Nakladatelství Lidové noviny v r.2010

Listy z Pošumaví - občasník. Dáno do tisku 10.12. 2010. Náklad 150 ks. Zdarma.
Kontakt: Římskokatolická farnost Dobrš - e-mail: rkf.dobrs@centrum.cz © 2010